

**Uit: Wereldkinderen, afd.Zwolle
Juni 2010**

Sherborne Bewegingstherapie hecht beter dan de sterkste lijm

Het begon allemaal met een thema-avond georganiseerd door en voor de regio Zwolle van Wereldkinderen. Op het programma stond 'Sherborne Bewegingstherapie'. Het zei ons helemaal niets. In de toelichting stond dat vooral geadopteerde kinderen met hechtingsproblemen vaak baat hebben bij deze methode. Dus wij eropaf! Lidwien Mineur deed het woord. En het leek wel of elke zin die ze uitspraak specifiek over onze Abe ging. 'Joh, zou Abe een hechtingsprobleem hebben? Onze Abe?'

Om kort te gaan: drie weken later zaten wij in Dronten, bij Caroline Penninga, orthopedagoge (terwijl Abe heerlijk buiten speelde op de camping in Dwingeloo). De diagnose was helder: een immens hechtingsprobleem, met veel kenmerken van het Syndroom van Bodemloosheid. (Het Rupsje Nooitgenoeg Syndroom, zeg maar.) Dus weer een maand later hadden we onze eerste Sherborne Bewegingstherapie sessie. In Utrecht. Mijn ervaring is dat het succes van een therapie minstens voor de helft wordt bepaald door de kwaliteit van de therapeut. Ellen van de Gruiter was vooraf een middagje bij ons langs geweest in Almere om ons gezin 'in het wild' te zien. Dat gaf me wel vertrouwen. En ik moet zeggen dat het tot nu toe nog geen moment is beschaamd. In tegendeel. We zien veranderingen en boeken resultaat. En vooral daar waar we voorheen vastliepen: Abe die altijd maar deed wat hij zelf wilde, Abe die ruzie zocht met zijn broer en zus, Abe die zichzelf zag als het middelpunt van het universum, Abe met het korte lontje, Abe met de a van a-sociaal.

Maakt Abe nu nooit meer ruzie? Zijn alle problemen voorbij? Luistert hij altijd voorbeeldig? Wacht hij altijd op zijn beurt? Nee, zeker niet. Maar inmiddels – we zijn nu bijna een jaar bezig met Sherborne – is Abe sociaal gezien een vrij normale jongen geworden. Betrokken bij de mensen om hem heen. Thuis, op school, bij vriendjes, overal. En ja, er is nog wel eens een terugval. Met name bij stress en vermoeidheid. Maar geldt dat niet voor ieder kind?

Blijft natuurlijk de vraag waarom Sherborne wel voor elkaar kreeg waar wij als ervaren ouders op stukliepen. Mijn inschatting is dat het in de benadering zit. Als ouders ben je aan het sturen en corrigeren: 'Je weet toch dat dit niet mag?', 'Doe nou gewoon even wat we je vragen, zo moeilijk is dat toch niet?'. Het loopt allemaal via de ratio. Kennis en kunde. Maar Abe liep vast op gevoelsniveau. Want achter die rebelse buitenkant ging een heel andere Abe schuil. Abe de onzekere. Abe de bange. Abe de verwarde. Abe de verdrietige. Abe die er van zichzelf niet mocht zijn. Abe zonder plek op de wereld. Abe zonder waarde.

Bij dit soort diepgewortelde emotionele problemen kom je niet via de ratio en het gesproken woord. De fysieke benadering van Sherborne sloot daar veel beter op aan. Op een heel lichamelijke manier werk je met begrippen zoals kracht, tegenkracht, samen, sterk staan, je overgeven aan iemand, je bewust zijn van je lijf en je aanwezigheid. Middels vaak verbluffend eenvoudige oefeningen komt er heel veel los bij je kind. En bij jou zelf want je bent als ouder nadrukkelijk ook partij in de therapie. En is het moeilijk om thuis vol te houden? Helemaal niet. Het is niet bewerkelijk. Niet vervelend (tenzij je een hekel hebt aan fysiek contact met je kind...)

Ellen van de Gruiter en Sherborne hebben voor ons een wereld doen opengaan. We zijn nog lang niet waar we willen komen, maar dat we ons doel samen gaan bereiken, daar twijfelt niemand nog aan. We kunnen Sherborne Bewegingstherapie van harte aanbevelen!

Hans Luijcx (vader van Abenezar Luijcx)